

hvor lang Tid man passende kan sætte til Gjennemførelsen, til Overgangen, til de forberedende Foranstaltninger. Det maa nu afgjøres, om vi skulle have Styret eller ikke. Nu at fastslaa de forberedende Bestemmelser og Overgangen og saa paa et senere Tidspunkt sige: Vi ville ikke have det System, vilde dog være temmelig behøveligt. Jeg tror nu, at det i det Hele vilde være usikkert, om denne Overgangstid blev saa kort som muligt. Derfor taler de praktiske Erfaringer. I Norge har man gjort Overgangstiden temmelig kort, i Sverige meget lang. Følgen er den, at i Norge er det gaaet let med at indføre det, i Sverige er der ikke et Menneske, som har tænkt paa det i den lange Overgangstid, saa at man nu staar overfor akkurat ligesaa store Vanskeligheder, som man stod dengang, hvis man strax havde gaaet til at indføre det nye System. Naturligvis maa der nogen Forberedelse, nogen Overgangstid til. Det skal der ogsaa være; men jeg tror blot, at jo kortere man sætter den, desto bedre. Det, som Hovedvægten ligger paa, er at man strax tager fat i Skolerne, og der hurtigt vænner Børnene til kun at have med dette nye System at gøre. Dertil vil tillige kræves, at man ikke blot theoretisk og abstrakt regner med disse nye Størrelser, men at man i selve Skolen faar opstillet de praktiske Maal af forskjellig Art: de gamle og de nye ved Siden af hinanden, for at Børnene ligefrem ad Anskuelsens Vej vænne sig til at se, hvorledes Forholdet er imellem dem. Gjør man det, tror jeg ogsaa, at man temmelig hurtig vil kunne faae en stor Del af Befolkningen saaledes indøvet i det nye System, at det for den øvrige Del vil være let at finde fornøden Assistance, naar den selv staar overfor Vanskeligheder i saa Henseende. — Hvad Enkelthederne i Lovforslaget angaar, kan jeg slutte mig til forskjellige Udtalelser, der ere fremkomne, særlig fra den ærede sidste Tale. Jeg skal kun bemærke, at det var en Feiltagelse, naar han hele Tiden talte om Kommissionens Lovforslag og sammenlignede det nuværende Lovforslag med det; thi det er det tidligere af Regjeringen forelagte Lovforslag, der er Tale om. (Tute in: Om Forladelse! Ja vel!). Jeg tror, at det kan være ganske rigtigt, at man indskrænker Inddelingen og altsaa ikke tager den hele lange Række med, som man gjorde tidligere; men det er for mig et Spørgsmaal, om man ikke dog har udeladt nogle Mellemed som man helst skulde tage med. Saaledes tror jeg, at man mellem Literen og Hektoliteren trænger til en Underafdeling. Ligesom man nu paa

mange Maader bruger Skjæppen som Underafdeling af Tonden, saaledes vil man vistnok ogsaa her trænge til en Underafdeling, og jeg tror, at Dekaliteren vil vise sig nødvendigt i saa Henseende. Derimod er der vistnok langt mindre Brug for Deciliteren, og derfor kunde man vistnok inarere udelade den, hvis man frygter for Forvejlinger. Jeg skal endvidere gjøre opmærksom paa, at der jo er adskillige Vareer, som sælges tilligemed selve Maalet, nemlig Alt, hvad der sælges i Flasker: Vin, Ol osv. og at det derfor vistnok vilde være rigtigt, om man havde udtruffelige Bestemmelser om, at en saadan Flaske skal have et vist Indhold, og jeg tror ogsaa, at man andet Steds har Bestemmelser i den Retning. Jeg slutter mig til dem, der have taget Ordet for, at det nu er paa Tide, at vi faae denne Reform gennemført, som har gaaet sin feirrige Gang gennem hele Europa og er blevet indført i saa godt som alle Lande, og jeg tror, at det hos os har nogen Betydning, at Norge og Sverige netop er gaaet dertil i den Forventning, at Danmark vil faae tilsvarende Maal. Jeg tror, da det er gennemført i Norge og meget snart vil være gennemført i Sverige, at det er paa Tide, at vi her gif til en Reform, som efter min Overbevisning vil vise sig — naar den først er gennemført — at medføre store Vættelser for Befolkningen paa mangfoldige Omraader.

Berg: Som allerede antydet under Forhandlingerne har denne Sag jo foreligget for Folkethinget før. Jeg erindrer saaledes for en 16 Aar siden, at den daværende Indenrigsminister forlangte Bevilling til en Normalmeter og et Normalkilogram og Anstaltelsen deraf fra vedkommende Bureau i Paris, og at Rigsdagens Finantsudvalg og Rigsdagen enstemmig sluttede sig til denne Bevilling, uagtet det dog baade af Ministeren og her i Rigsdagen blev antydet, at Bevillingen blev givet ikke blot for rent theoretisk Vidensstabs Skyld, men som en Anvisning paa, at Regjeringen og Rigsdagen skulde befatte sig med dette Spørgsmaal og søge selve Sagen gennemført ved Lov. Det varede lidt længe, inden denne Opfordring, der stemte sammen med den daværende Hensigt, blev udført, idet vi først havde en Kommission og siden forskjellige Møder, ja som et Par Ministerkister og Signende. Saa fremkom den daværende Indenrigsminister med et Lovforslag i Samlingen 1876—77. Sagen blev vedtaget i Landstinget og gif saa her til Folkethinget; men det var under noget vanskelige hørende Tider imellem Folkethinget og Regjeringen. Ganske vist, vi